

"Volem ser ambaixadors del rugbi"

Després d'haver portat el seu equip a una final de la Copa de França de rugbi, l'entrenador de la USAP, Alà Teixidor (Perpinyà, 1952), explica que vol implicar els catalans que viuen al sud de la frontera francesa en el futur del club que té per himne "L'estaca".

L'entrenador de la USAP, Alà Teixidor, pensa i viu pel rugbi. Fins i tot quan viatja. En la seva última visita a Barcelona, diu que va veure un cartell de Telefònica mostrant una imatge en blanc i negre d'un equip de rugbi. "En blanc i negre!", exclama. I continua: "Havent-hi un club europeu a menys de cent quilòmetres i que es diu català i que porta els colors de Catalunya, i la publicitat, la fan en blanc i negre... Són uns faves!" Algú li comenta que "Telefònica és espanyola", però Teixidor finta: "Tan espanyola com vulgueu, però que no volen vendre telèfons aquí?"

De fintes i placatges, Teixidor en practica des dels set anys. Des de llavors, ha estat cinc vegades internacional, ha jugat al Ribesaltes, a la USAP i al Tuy, equip on també va fer d'entrenador abans de tornar a la USAP, que dirigeix des de fa tres anys, i amb el qual va arribar, el 1998, a la final de la Copa de França.

—Quins canvis hi ha hagut a la USAP des que vostè hi és?

—Abans, quan jugaven, tothom deia que eren catalans, i la sola idea de ser catalans els feia creure que serien més forts. Jo els he ensenyat que, per a ser els més forts, calia de debò aprendre a jugar a rugbi i, després, si aquest club arriba al primer lloc de França, poder dir que som catalans. Això em sembla que és el camí normal. Llavors hem fet un projecte de club sobre la base de treballar en la formació dels joves i de fer un equip amb una majoria de catalans que representen la selecció catalana com la regió més forta de França i, quan competim a Europa, demostrar que també som els primers. Després hem vist que podíem anar més lluny de les fronteres del Portús, i que per nosaltres no hi ha pas fronteres,

essent tots catalans. Volem ser els ambaixadors d'aquest joc, que considerem el més complet, i, si podem, a través del rugbi, fer viatjar una imatge d'una Catalunya forta.

—Per què a Perpinyà és tan arrelat el rugbi i no el futbol o el bàsquet?

—Perquè em sembla que ens hem girat cap a la dificultat i no pas cap a la facilitat. El joc més difícil és el rugbi, no pas el futbol. Tenim raons per a pensar que és l'esport més complet, encara que no sigui el més vist a la televisió: perquè hi ha combat, hi ha una autenticitat que no té pas el futbol ni el bàsquet, i tant l'agressió com la defensa hi són permeses. Dintre el futbol, el bàsquet o l'handbol, el contacte no hi és pas permès. I els altres esports que el permeten, com la boxa, és només d'un contra un. I en el futbol americà, també hi és permès, però amb una gran protecció.

—Diuen que és vostè qui ha promogut la fusió dels símbols catalans com a símbols de la USAP, i de "La Santa Espina" o "L'estaca" com a himnes.

—Jo vull que la USAP sigui tècnicament un gran equip. Després, nosaltres hem vist que cada vegada hi venia més gent, i més jove, perquè els falta qualche cosa un i la USAP els omplia aquest buit. Quan vam veure que havíem aconseguit d'unir la gent i que fèiem

por als altres equips, perquè érem un equip fort, llavors jo els vaig dir: "Ara podem dir que som catalans". I per fixar aquesta idea catalana hem agafat "L'estaca", que és una cançó que va molt bé al rugbi, perquè parla d'una revolució permanent, d'un treball d'un grup de gent que volen fer petar una estaca. I el rugbi és això: cada diumenge un grup de gent amb el físic i el contacte volen assolir un triomf.

"Ara que som a Europa ens cal trencar la frontera que ens hem aixecat uns i altres. Si els polítics volen una regió dintre Europa, la nostra ja és feta. Si els esportistes volen fer una regió dintre Europa, ja hi és. Si no la fem, és culpa nostra."

—L'adopció d'aquests símbols ha influït també en el sentiment de catalanitat dels afeccionats?

—No, em sembla que nosaltres som una regió que estima el rugbi i tothom tenia ja aquests símbols al cap. Allà tothom és català, tothom estima el rugbi i tothom volia veure un joc agradable.

—Per la forma com parla de la USAP, sembla més un president que no pas un entrenador.

—Hi havia un buit que la meua personalitat ha omplert, però jo en realitat som un entrenador que vol que la USAP sigui l'equip més fort. I faig allò que el meu cor de català té ganes de fer. I no em planteja pas si som entrenador o president...

—Però sembla que agafa el club com si fóra una cosa molt seua.

—No pas el club, la idea. Si demà el club no vol aquesta idea, doncs la portaré a Barcelona. La cosa important és la idea. Avui els jugadors volen jugar a Perpinyà i els seguidors volen un equip de Perpinyà. Allò que manca avui són dirigents moderns i que agafin la idea del rugbi. Allò que esperem és que hi hagi un equip que representi tot Catalunya, la del nord i la del sud, però per a això ens cal gent del sud amb idees modernes, perquè si veiem l'avançada que heu fet vosaltres i la reculada que nosaltres hem sofert, avui la idea d'anar cap endavant és a Barcelona, no pas a Perpinyà. Cal unir aquestes idees i portar la catalanitat pertot arreu, i ser capaços administrativament de portar la tècnica a tota la joventut del sud. Això, som capaços de fer-ho i ho farem. Si treballem la reserva de jugadors del nord i del sud, tenim una reserva de jugadors joves que es multiplica per vint. És això que podem aportar nosaltres. Allò que esperem de Barcelona és que vinguin empreses, per portar-nos idees i organització més que no pas sous. Els sous vindran després. No hem pas de menester sous, sinó gent moderna per aportar coses al rugbi. Ara, tècnicament ja som els segons de França. Però per afrontar la mundialització hem de menester catalans que hagin emprès la mundialització, i els catalans que han fet això no són pas els perpinyanesos, són els barcelonins.

—El primer pas ha estat, potser, la constitució d'una penya de la USAP a Barcelona?

—El primer pas és que la gent comenci a saber que hi ha catalans a l'altre costat de la frontera. Quan jo he sabut que la gent s'havia sorprès que haguéssim arribat a la final de París i han sabut que el mateix poble que hi ha aquí també és a l'altra banda del Portús, he pensat que aquí hi ha una manca important de coneixement. Per tant, la primera cosa és que la gent sàpiga que nosaltres també som catalans; la segona, que nosaltres tenim un *savoir-faire* esportiu més complet. Que no els demanem pas que estimin el rugbi de seguida. Això és el nostre treball. Si un dia fem tota una Catalunya, és el nostre treball de demostrar que el rugbi és l'esport més agradable i el més complet. Però, em sembla que ara que som a Europa ens cal trencar la frontera que ens hem aixecat uns i altres al mig i que no té gens de sentit. Em sembla que és fàcil això, perquè aquesta frontera és



una bestiesa. Jo crec que si els polítics volen fer una regió dintre Europa, la nostra ja és feta. I si els esportistes volem fer una regió dintre Europa, ja la tenim feta. Si no la fem, és culpa nostra, de tots. Ep! Jo no visc pas només amb aquesta idea. La meua idea són els meus fills i la meua dona, i, si es fa, molt bé, i, si no es fa, tant és. Però em sembla que és el meu deure de dir-ho.

—És factible que un dia l'equip de la USAP jugue un partit europeu a l'Estadi Olímpic de Barcelona, com demaneu?

—Si jo creia que no és possible, no seria aquí a Barcelona. Em sembla que és evident que sí que és possible de jugar a Barcelona, a Figueres o a Girona. Perquè nosaltres també tenim la idea que Catalunya no és tan solament Barcelona. Podem jugar pertot, igual que la gent d'aquí pot venir a Perpinyà a veure la USAP. Jo em senti sorprès que aquí hi hagi tanta gent que em diu que el rugbi és un esport que els agrada. Em sembla que hi ha una porta i que ens cal obrir-la. Hi ha més coses a banda el futbol!

Alà Teixidor,
al Camp Nou,
en una visita
recent a Bar-
celona: "Em
sembla que és
evident la pos-
sibilitat que
la USAP jugui
a Barcelona,
a Figueres
o a Girona."

Àlex Milian